

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Προς τους μέχρι της 15 Ιανουαρίου εγγραφησόμενους δια το έτος 1903

Φυλάξατε τας 'Αποδείξεις σας!

Όλοι οι συνδρομηταί της «Διαπλάσεως», είτε νέοι είτε παλαιοί, των οποίων η συνδρομή διά το είκοστόν πέμπτον αΐτης έτος 1903, θα έχη φθάση εις το Γραφείον μας μέχρι της 15 Ιανουαρίου, θα λάβουν μέρος εις την διανομήν των κάτωθι Δώρων, ή όποια θα γίνη διά Κλήρον.

Τον αύθαρτα αριθμόν της έν τω Μητρώφω τοῦ 1903 εγγραφής θα φέρη και ή απόδειξις πληρωμής, ή διδομένη, είτε στελλομένη ταχυδρομικώς προς έκαστον συνδρομητήν, άμα τή λήψει της συνδρομής του. Όλοι ούτοι οι αριθμοί, των μέχρι της 15 Ιανουαρίου έκδοθησόμενων άποδείξεων πληρωμής της συνδρομής τοῦ 1903, θα τεθούν έντός Κληρωτίδος, θα κληρωθώσι δέ βλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, και θα κερδίσων τ' ακόλουθα αντικείμενα κατά σειράν κληρώσεως, ως εξής:

- Ό 1ος. Έν χρυσούν ώρολόγιον της τσέπης, άνδρικόν μόν άν ό λαχνός πέση εις συνδρομητήν, μικρόν δέ γυναικείον άν πέση εις συνδρομητήριαν. 'Αξίας δρ. 100
- Ό 2ος. Μίαν σειράν τόμων Διαπλάσεως έξ αρχής, από τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1902 (έκτός τοῦ έξηνητημένου τόμου τοῦ 1880). 'Αξίας δρ. 87
- Ό 3ος. Μίαν σειράν τόμων της Βιβλιοθήκης της Διαπλάσεως, αποτελουμένην έν 15 διαφόρων βιβλίων. 'Αξίας δρ. 37
- Ό 4ος. Τήν πεντάτομον Ιστορίαν τοῦ Έλλ. Έθνους υπό Κ. Παπαρηγοπούλου, 'Αξ. δρ. 30
- Ό 5ος. Τούς έξις τέσσαρας τόμους των Εικονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α.) Έίκοσι χιλιάδες λεῦγα: υπό την θάλασσαν, — β.) Ό μεσημβρινός άστήρ, — γ.) Αί Μέλαινας 'Ινδία:, — δ.) Ό Σανσέλωρ. 'Αξίας δρ. 26
- Ό 6ος. Τό νέον Έλληνογαλικόν Λεξικόν τοῦ κ. 'Αγγέλου Βλάχου. 'Αξίας δρ. 25
- Ό 7ος. Μίαν συσκευήν γραφείου, ήτοι: μελκνοδοχεϊόν, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόμβωσα, χαρτοκοπτήρα κλπ. 'Αξίας δρ. 25
- Ό 8ος. Τούς έξις τρείς τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α.) Ό Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β.) Ρωθύρος ό κατακτητής, — γ.) Τύχαι 3 ρώσων, και 3 άγγλων. 'Αξίας δρ. 20
- Ό 9ος. Τούς έξις τρείς τόμους των εικονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ 'Ιουλίου Βέρν: α.) Η σχολή των Ροβινσώων, — β.) Ό λαχνός υπ' αριθ. 009, 672 — γ.) Τά πεντακόσια έκατομμύρια. 'Αξίας δρ. 18
- Ό 10ος. Έν έξυπνητήριον ώρολόγιον της τραπεζής. 'Αξίας δρ. 15
- Ό 11ος. Τό διτομον Έλληνογικόν Λεξικόν υπό Γιάνναρη. 'Αξίας δρ. 15
- Ό 12ος. Μίαν καλλιτεχνικήν εικόνα τοῦ τοίχου. 'Αξίας δρ. 12
- Οι δεκαοκτώ έπόμενοι (13—30) ανά μίαν έτησίαν συνδρομήν της «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου έτους 1904. Συνδρομαί έν δλω 18 έσωτερικαί ή έξωτερικαί: κατά μέσον όρον. 'Αξίας δρ. 160
- Οι είκοσι έπόμενοι (31—50) ανά δύο τόμους της Β' περιόδου της «Διαπλάσεως» των Παιδων». Τόμοι έν δλω 40 προς 7 δραχμάς. 'Αξίας δρ. 280
- Οι είκοσι έπόμενοι (51—70) ανά πέντε τόμους της «Διαπλάσεως»: έκ των τιμωμένων προς 1 δρ. Τόμοι έν δλω 100. 'Αξίας δρ. 100
- Οι είκοσι έπόμενοι (61—90) ανά έν αντίτυπον τοῦ «'Αγγέλου της 'Αγάπης», μυθιστορηματος: μετά 60 εικόνας, τιμωμένον δρ. 6. Τά είκοσι αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 120
- Οι είκοσι έπόμενοι 91—100, ανά έν αντίτυπον τοῦ «Ευρειοπόλου», μυθιστορηματος μετά 24 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά είκοσι αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι είκοσι έπόμενοι (101—130) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου», μυθιστορηματος μετά 20 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά είκοσι αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι είκοσι έπόμενοι (131—150) ανά έν αντίτυπον της «Νίνας», μυθιστορηματος μετά 20 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά 20 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι είκοσι έπόμενοι (151—170) ανά έν αντίτυπον «Πρόαντος τοῦ Νικίου» μυθιστορηματος μετά 25 εικόνας, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά 20 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 70
- Οι τριακόνα έπόμενοι (171—200) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Υπέρ Πατρίδος» μυθιστορηματος: μετά 25 εικονογραφιών, τιμωμένον δρ. 3,50. Τά 30 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 105
- Οι έκατόν έπόμενοι (201—300) ανά έν αντίτυπον της «Μούσης των Παιδων», τιμωμένης δρ. 1,50. Τά 100 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 150
- Οι έκατόν έπόμενοι (301—400) ανά ένα τόμον «Διαπλάσεως», έκ των τιμωμένων δραχμής. Τά 100 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 100
- Οι τριακόσαιο έπόμενοι (401—700) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Βιβλίου της Συμπεριφοράς» τιμωμένον δρ. 0,60. Τά 300 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 180
- Οι τριακόσαιο έπόμενοι (701—1000) ανά έν αντίτυπον τοῦ «Φώτη» τιμωμένον δρ. 0,60. Τά 300 αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 180
- Οι έπόμενοι χίλιοι και πλέον (1001—2000 και άνω) ανά έν τομίδιον τοῦ «Παιδικού Πνεύματος», τιμωμένον δρ. 0,50. Τά χίλια αντίτυπα όμοῦ. 'Αξίας δρ. 500

Σύνολον αξία: των διά κλήρον διανεμηθησόμενων Δώρων, κατ' ελάχιστον δρον: Δρ. 2,565

ριγραφῆ τοῦ ταξιδίου: ναι, τὸ Κεντρὶ τοῦ βλέπει εἰς τὴν «'Ακρόπολιν» εἶνε τὸ δικὸν μας» **Δοκρο Ποιτικὰκι** ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὸ χαριτωμένον ποιημάτακι: οἱ μεθ' ὧν ζητεῖς ἀλληλογραφίαν δὲν εἶνε βλοὶ ἀγόρια, καὶ παρέλειψα τὰ ψευδώνυμα τῶν κοριτσιῶν) **Κωπηλάτιδα Κύθρου** (εἶδες; ἡ μεγάλη Πληροφορία ἔφαγε τὰς μικράς, ἔπως τὸ μεγάλο φάρι τρώγει τὸ μικρό;) **Ἀργυροχρον Φωνή**, **Χαλδὼν Διάβολον** ([5Ε] διὰ τὴν ὄρλιαν ἐπιστολήν) **Ἄδ-ρέ μὲ κλ. κλ.**
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δέχται μέχρι της 25 Ιανουαρίου
 Ὁ χάρης των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχῃ γράψῃ τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐναφίῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἔσονται περίχρη 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

887. Λεξιγράφος
 Κτηρικὴν ἀντωνυμίαν
 Μὲ ἀρχαίαν καὶ πλουσίαν
 Πόλιν ἂν συνενώσης,
 Σχηματίζης ἐπὶ λεπτὸν
 Ὅν τι μυθολογικόν.

888. Ἀναγραμματισμός.
 Τὴν μητέρα ἐνὸς θεοῦ
 Ἐάν ἀναγραμματίσῃ,
 Ἐγεί: ὄνομα ὕγρου
 Ποῦ ἐπὶ τῷ σώμα θάπαντήσης.

889. Τονόγραφος.
 Ἦτο εἰς ἐκ τῶν Γιγάντων, ἀλλὰ δευτενοισθεῖς,
 Ἐστὴν Παρθένον της Σοφίας ἀπεδόθη παρευθῆς.

890. Αἶνιγμα.
 Εἶνε πτηνὸν τάρσεικόν
 Καὶ Μάγισσα τὸ θηλυκόν

891. Ἀκανόνιστον.
 * * * * * Νάντικατασταθῶν
 * * * * * οἱ ἀστερισκοὶ
 * * * * * διὰ γραμμάτων
 * * * * * οὕτως, ὥστε νά
 * * * * * ναγιώσκωνται
 * * * * * τὰ ὄνοματά ἐ-
 * * * * * πὶ ποταμῶν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα θεῶς ἀρχαίας.

892. Εὐρύδην Μίγδλην.
 Διὰ της καταλλήλου ἀναμίξεως τῶν γραμμά-
 των κάτωθι λέξεων, σχηματίσε ἀρχαίων γνω-
 μικόν:

Τοῦτο, χάρις, θυμῆν, πῆ, ὀστᾶ.

893. Κρυπτογραφικόν.
 12345567—348—1629198—α—348—16691
 98—3γδ38347. (Ἀρχαίων γνωμικόν)

894. Μαγικόν Γράμμα μετὰ Κυβόλεξου.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων έκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτε-
 λούσας κατά σειράν κυβόλεξον:

ἐλαία, ἴδιος, λιμὴν, σχῆμα.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ
 της συλλογῆς της Δημητράς Ν. Φαρμακίδου.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις **λεπτά** 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
 λέπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος θροσ 10 λέξεις, ὅπλαδὴ καὶ αἱ
 ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρονοῦται ὡς νά ἦσαν 10 λέξεις.]

Ανταλλάσω Μικρὰ Μυστικά, με ὄνομα, ψευ-
 δώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ μέχρι τοῦ
 νέου έτους.— Γεώργιος Ἰατρίδης, Καρδίτσα.
 (B—79)

Ζητῶ ἀντάλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ
 τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φίλων της Διαπλάσεως.—
 Μολὼν Λαβέ. (B—80)

Ανταλλάσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
 δελτάκια.— Γεώργιος Σ. Πολυλάς, μα-
 θητής Κέρκυρα (Ἑλλάς). (B—81)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ.— φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντσία
 Περίοδος Β'—Τόμ. 9ος
 Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1902
 Ἔτος 24ον.— Ἀριθ. 50

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

1, Τζι-τζι-μπούμ-μπούμ.— 2, Μαρτίδα τοῦ Εὐρίπου.— 3, Χρυσανθεμῆς.— 4, Ἄνθος τοῦ Μαῖου.— 5, Καυκάσιος Ἴππος.—
 6, Κρητικὸν Κάστανον.— 7, Κόντσε Ραπανάκης.— 8, Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος.— 9, Τυδεὺς (δ κορυφαῖος τοῦ Δ' Διαγωνισμοῦ).—
 10, Χρυσόθρονος Μίθρας.— 11, Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος.— 12, Κουασιμῶδ.— 13, Ἐσυντακμένος Σινωπέως.— 14, Μοριόζης.—
 15, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος.— 16, Θερινὴ Βροχῆ.— 17, Κελαϊδίστρα.— 18, Ἀντιγόνη.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια: Ήδε σελ. 385.)

Φθάσας πλησίον του οίκου του χοιροβοσκου, ο κ. Βάβλος σταματά, συσπάζει τα χείλη, καμμίζει τους οφθαλμούς, σείει την κεφαλή, φαίνεται απολαμβάνων ως έρασιτέχνης του σπανίου θεάματος, το όποιο παρουσιάζει η μορφή νεαρού εύγενοῦς ἐν μέσῳ δωδεκάδου γουρουνίων . . . "Επειτα ἀντιπαρέρχεται.

Προφανῶς, ἡ ἱστορία τοῦ Βαλεντίνου ἐγγνώστη ἤδη εἰς τὸ Κερκὲζ, καὶ ὁ Βάβλος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλγισμόνησε τὴν ἱστορίαν τῶν σκύλων μετὰ τὰ λουκάνικα, ἤλθεν ἐπίτηδες, διὰ νὰ χαρῆ τὴν ἐκδικησὶν του.

Ὁ Βαλεντίνος κύπτει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν νιάν ὕβριν. "Ἄν πληρόνῃ τῶρα μετὰ ταπεινώσεις τὴν ἄλλοτε ἀνόητον ἀλαζονείαν του, τοῦτο εἶνε δίκαιον, καὶ ὁ νέος Κερκὲζ τὸ ἀναγνωρίζει . . .

"Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν ἀμάξει ἐρχόμενον . . . Φέρει τὸν κ. Κοντὸν καὶ τὸν κ. Μπαλομένον, οἱ ὅποιοι εἶχον

«Ὁ κόμης Κερκὲζ ἀναγνωρίζει τὸν υἱὸν του.»

δείρη ἄλλοτε τὸν ἀγροφύλακα ἐξ αἰτίας τῶν ἀστείων τοῦ Βαλεντίνου. Διεργόμενοι, ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια, καὶ ὁ Βαλεντίνος τοὺς βλέπει νὰ σκουπιᾶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μετὰ τὸν ἀγκῶνα, διὰ νὰ ἐξάπτεται περισσότερον ἢ ἱλαρότης τῶν.

Μὰ ὅλοι λοιπὸν θὰ ἔλθουν ; . . Καὶ ὁ Μῆτρος μετὰ τὴν σπασμένην του μύτην, καὶ ἡ Μαργαρόνα μετὰ τὰ δεικνίδια της, καὶ ἡ γρηᾶ Ἀγάθη, ἡ ἀπόπληκτος, καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος μετὰ τὸ βγαλμένο χέρι καὶ οἱ ἄλλοι ; . . Θὰ ἔλθουν νὰ περιγελάσουν τῶρα καὶ αὐτοὶ τὸ ξεπεμμένον ἀρχοντόπουλον, ἔπως τοὺς εἶχε περιγελάσει ; . . "Ἄλλ' ὄχι! αἱ ὦραι περνοῦν καὶ κανεὶς δὲν ἐρχεται πλέον.

"Ἄλλη θλίψις, θετικωτέρα καὶ σκληροτέρα, θλίβει τὸν δυστυχεῖ νεόν: Πεινᾶ, πεινᾶ πολὺ, κινδυνεύει νὰ ποθᾶν ἀπὸ τὴν πείναν. Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν χοίρων, πτωχότατος, τῷ ἔδωκε τὴν πρώτην ἡμέραν ὀλίγον ξηρὸν ψωμί, ἀλλὰ τὰς ἄλλας τίποτε. . . Ἡ πείνα θερίζει τὰ σπλάγγνα τοῦ Βαλεντίνου φρικωδῶς αισθάνεται τὸ μηδέν, τὸ κενόν, εἰς τὸν στόμαχον, εἰς τὸ κρανίον, εἰς τὰ μέλη του. Παράφρων σχεδόν, κυττάζει τοὺς χοίρους τρώγον-

τας τὰ ξυλοκέρατα, καὶ συλλογίζεται : « Ἴσως εἶνε καλὰ . . Ἴσως τρώγονται . . νὰ φάγω κ' ἐγώ ; »

Καὶ τότε τοῦ ἤλθεν αὐτὴ ἡ σκέψις : — « Πόσοι μισοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπολυμνί ; . . » Νοί ! πόσοι ὑπηρετοὶ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν ὅσο ψωμί θέλουν. κ' ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας ; . .

Ὁ Βαλεντίνος παίρνει τὴν ἀπόφασίν του :

— Ἐμπρός ! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάγω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ : « Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου! οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου, ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου. . . »

Καὶ κλονούμενος εἰς κάθε βῆμα, βαδίζει τῶρα πρὸς τὸ Κερκὲζ.

. . . Τί ἔλαμνε λοιπὸν ὁ καλὸς Γιαννιὸς τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας, καὶ δικτὶ δὲν ἐφαίνετο ;

Ὁ καλὸς Γιαννιὸς, μετὰ τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν ποὺ εἶχε νὰ ἐπανίδῃ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τὰ δίδελφια του, ἐσυλλογίσθη πρῶτα τὸν κύριόν του, καὶ τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσῃ διόλου, εἰς τὸ σπίτι του, ἐφθασε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον. Ἄλλ' ὁ κόμης Κερκὲζ ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου παρουσιάσθη ἀσθμαίνων καὶ τραυλιζών, ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος

ἐξηκολούθει νὰ εἶνε σφόδρα θυμωμένος ἐναντίον τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἀπέπεμψε, τῷ ἀπηγγέρισε νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν ἐνώπιόν του, καὶ κατηράσθη ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν υἱὸν του τὸν ἀχάριστον.

Τότε ὁ Γιαννιὸς ἐκρύφθη ὀλόκληρον ἡμέραν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, καὶ τὸ βράδυ-βράδυ, βέβαιος ὅτι αὐτὸ πλέον ἦτο «δοσιεὶὰ τοῦ Θεοῦ», ἐβγήκεν ἔξω, εἰς τὸ σκότος, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως. Ἐκεῖ, μετὰ δάκρυα καὶ μετὰ λυγμούς, μετὰ δικαυρτυρίας θορυβώδεις, εἰλικρινεῖς καὶ συγκινητικὰς, μετὰ κραυγὰς ζήφου πληγωμένου, ὁ Γιαννιὸς διηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ κυρίου του, καὶ παρέστησεν εἰς τὸν ἄγιον ἐφημέριον, πόσοι, διὰ τῆς μετανοίας καὶ τῶν δοκιμασιῶν, ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς πατρικῆς συγγνώμης.

Τὴν ἰδίαν γνώμην ἔχει καὶ ὁ ἀγαθὸς Ἐφημέριος . . . Φρονεῖ ὅτι ὁ βαρῶνος Κερκὲζ πρέπει νὰ συγχωρηθῇ . . . ὅτι τὸ θέλει καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μετὰ τρυφερότητα καὶ μετὰ χαρὰν τελειώνει τὴν παραβολὴν ἐκείνην τοῦ Ἀσώτου . . .

Τὰς δύο ἀκολούθους ἡμέρας, ὁ ἱερεὺς πολιτοκεῖ τὸν κόμητα, κάμνει ἐφοδᾶν,

μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν χεῖρα, κατὰ τῆς σκληρότητος καὶ τῆς υπερηφανείας τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου, καὶ σήμερον τὸν συνοδεύει εἰς τὸν περίπατον, ἐξακολουθῶν ἀνα τὸ τα φάλλῃ, προσπαθῶν νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν μεταπέσει, νὰ τὸν καταπέσει . . .

Ὁ πατὴρ ἀνθίσταται ἀκόμη, διότι ἡ ὀργὴ του εἶνε μεγάλη. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἐφημέριος ἐπιμένει, καὶ ὁ κόμης ἐτοιμάζεται νὰ ποικριθῇ — (ναί ; ἔχι ; ποῖος ἤξεύρει !) — ὅταν βλέπουν εἰς τὸν δρόμον, νὰ ἐρχεται πρὸς αὐτοὺς, ἕνα ρακενδύτην, χλωμόν, ἐλεεινόν, ὁ ὁποῖος πίπτει εἰς τὰ γόνατα καὶ συνενόει τὰς χεῖρας.

Ὁ κόμης Κερκὲζ ἀναγνωρίζει τὸν υἱὸν του.

Ἄμέσως τῷ ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας, καὶ δάκρυα ἀναβλύζουν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τότε ὁ Βαλεντίνος, κρατῶν ἐνηγκαλισμένῳ τὰ γόνατα τοῦ πατρός του, ψιθυρίζει τὰς λέξεις τῆς μετανοίας: « Πατέρα μου, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου . . . δὲν εἰμὶ πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου. . . »

Ἄλλ' ὁ κόμης Κερκὲζ ἠοθάνθη χαρὰν ἀπέραντον, μυστικῶς, κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν του. Καὶ μετὰ ἰσχυρὰν εὐωχίαν, κράζει πρὸς τοὺς ὑπηρετάς, οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τὸ κτήμα :

— Γρήγορα ! Νὰ τρέξετε εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ πάρετε ἀπὸ τὴν ἱμάτιοθήκην τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου ἕνα μεταξωτὸν φόρεμα, μίαν τραχηλίαν δαντελένιαν, ἕνα ξίφος, ἕνα ζωστήρα, πᾶν ὅ, τι χρειάζεται διὰ νὰ ἐνδύθῃ ἕνας εὐγενής, διότι ὁ υἱός μου, ὁ βαρῶνος Βαλεντίνος, ἰδοὺ, ἐπανῆλθεν ἀπὸ μακρῶν ταξιδιῶν.

"Επειτα, βλέπων τοὺς ὑπηρετάς τρέχοντας, ἐξηκολούθησε :

— Γρήγορα ! Νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν ἀποθήκην τὰ καλλίτερα χρυσά. νὰ κόψετε ἀπὸ τὴν κηπὴν ὄλους τοὺς ὠριμοὺς καρπούς, νὰ στελετε εἰς τὸν φορὸν πῆτες, κουλουρες καὶ τσουρέκια, νὰ σφάξετε κουνέλια, ὄρνιθες, πάπιες καὶ ἰνδιάνους, νὰ σφάξετε ἀκόμη καὶ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν . . . Σήμερον εἶνε ἐσπότη καὶ εὐωχία δι' ὄλους μου τοὺς ὑπηρετάς, καὶ δι' ὄλους μου τοὺς ὑποτελεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ φάγουν εἰς τὸ τραπέζι μου, διότι ὁ υἱός μου οὗτος «νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὗρέθη ! »

Εἶνε περιττὸν νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι τοιαῦτα διαταγαὶ δὲν ἐπαναλαμβάνονται . . . Κατενθουσιασμένοι οἱ ὑπηρετᾶτες ἔτρεξαν, καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐφέραν τὸν πύργον ἄνω-εἰκάτω. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ εὐρέθησαν πρόθυμοι νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεδίδητο ἀπὸ τὰ μαγεῖριά τοῦ κόμητος κ' ἐξεχύνητο εἰς ὄλον

τὸ χωρίον, εὐωχία ὀρεκτικὴ, ἰκνήν νὰ σκανδαλίση καὶ τὸν Λούκουλλον . . .

Μία ἀπέραντος τράπεζα ἐστήθη, τῆς ὁποίας αἱ τιμητικαὶ θέσεις εὐρίσκοντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ πύργου ἐν ᾧ αἱ ἐσχατιαὶ τῆς ἐχάνοντο εἰς τὰ βάθη τοῦ πάρκου. Κ' ἐπὶ τῆς τεραστίας τραπέζης, εἰς τὸ ὑπαίθριον, παρετέθη πᾶν ὅ, τι τρώγεται, καὶ τρωγλιζέται, καὶ ροφᾶται, καὶ πίνεται, μετὰ τὸσον ὀρεκτικὴν συμμετρίαν, ὥστε πρὸ τῆς γεύσεως ἐτέρεπετο ἡ ἄρασις.

Ἐν τούτοις, ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ κόμητος, ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης Κερκὲζ, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ κρηθίου μετὰ δύο πέρδικας εἰς τὸ δίκτυον του, κατεξεπλάγη διὰ τὰς προετοιμασίας ἐκείνας καὶ ἠρώτησε τί

«Τρώγουν καὶ πίνουν.»

συμβαίνει. Ὅταν τῷ διηγήθησαν τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὸ συμπόσιον, τὸ διαταχθὲν ὑπὸ τοῦ κόμητος, ὁ Ἰωάννης ἠοθάνθη χαρὰν συγχρόνως καὶ λύπην. Πλησιάζοντας δὲ τὸν κόμητα ὑποδεχόμενον τοὺς ἐπισήμους :

— Πατέρα μου, τῷ εἶπεν, ἐγὼ ἔζησα πάντοτε πλησίον σου, τιμῶν σε καὶ ὑπηρετῶν. Οὐδέποτε παρέβην ἐντολήν σου. Ἐν τούτοις ποτὲ δὲν ἔδωκες ἐορτὴν πρὸς τιμὴν μου, καὶ μόνον ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ ἀδελφός μου αὐτός, ὁ ὁποῖος σὲ ἄρριστα, ὅπως καὶ ἄλλος. Ἰδοὺ καὶ ἡ Μαργαρόνα, ἀγωνιζομένη νικηφόρος ἐναντίον μου ὡς πάπιας μετὰ σέλινα . . . Ἰδοὺ καὶ ἡ γρηᾶ Ἀγάθη, (τὸ νοῦ σου, τὸ Περιχλιβί!) γεμίζουσα τὰ θυλάκιά της μετὰ γλυκίσματα . . . Ὅλοι εἶνε φαιδρότατοι καὶ εὐτυχεῖς, καὶ τρώγουν, καὶ πίνουν . . . ὡς νὰ μὴν ἐραγχν πρὸ μηνῶν.

Τοῦτο μόνον ὁ Βαλεντίνος ἠμποροῦσε νὰ το εἰπῇ: Τῶντι εἶχε νὰ χορτάσῃ καλά, ἀφότου ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν . . . Τελος πάντων, ἀφοῦ κατέκτισε τὴν φοβερὴν του πείναν, ἀφοῦ συνήλθε, ἀφοῦ εἶδε γύρω του τὰ γελᾶστα ἐκεῖνα πρόσωπα καὶ ἠοθάνθη ὅτι τὸν ἀγαποῦν, αὐτὸς ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ γελᾶσῃ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, τῶρα ἤρχισε νὰ χαμογελά . . .

Ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο καλὸς φύσεως ἄνθρωπος καὶ διόλου ζηλότυ-

πος, ἠοθάνθη ἀμέσως τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν λόγων.

— Βαλεντίνε, ἀνέκραξεν, ἀδελφοῦλη μου, ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς σου εἶνε ἡμέρα εὐτυχίας !

Εἰς τὴν τράπεζαν, τὴν τιμητικὴν θέσιν ἔλαβεν ὁ Βαλεντίνος, δεξιᾶ τοῦ πατρός του. Ἀριστερᾶ ὁ Ἰωάννης. Ἀπέναντί των, ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, ἔχων ἀριστερᾶ τὸν Γιαννιὸν καὶ δεξιᾶ . . . τὸν κύριον Βάβλον ! Κι ὁ ἐντιμὸς δικαστής, ἐκὼν ἄλων, εἶνε γελαστός, διότι κανεὶς τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην δὲν τολμᾶ νὰ καταιβάσῃ μου ἕτρα . . . Περιχρισμένα - ξεχρισμένα δι' ὄλους, ἀφοῦ πλέον τὰ ἐξέχασε καὶ ὁ κόμης. Ἡ τράπεζα, προπάντων εἰς τὰ ἄκρα, ὅπου ἐπικρατεῖ μεγαλύτερα ἐλευθερία, — ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια καὶ ἄσμακτα. Οἱ ἀξιοτίμοι κύριοι Κοντὸς καὶ Μπαλωμένος τραγουδοῦν μαζὶ ἕνα παλαιὸν τραγουδάκι. Εἶνε τὸσον χαροῦμενοι τῶρα διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Βαλεντίνου, ὅσον ἦσαν πρὶν

καὶ διὰ τὴν δυστυχίαν του. Ἰδοὺ καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος, τοῦ ὁποῖου τὸ χέρι ἔγινε καλὰ. Ἰδοὺ

ΚΙΧΛΑ

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον Μῦθον]

Μετὰ τὴν δροσοῦλα τσίχλα τρελλή, ἔτ' ἤλθε ἡ Αὐγούλα, σὲ μιά μυρτούλα, καρπούς γεμάτη, γοργὴ πετάει μύρτα νὰ φάη γλυκὰ πολὺ.

Λαίμαργη ὄμως κολλάει ἐκεῖ ὡς ποὺ βραδυάζει, καὶ λογαριάζει, ἂν καὶ χορτάτη ἕως τὸ στόμα, νὰ φάη ἀόμα κάρπο γλυκῷ.

Τὰ φτερ' ἀνοίγει καὶ προσπαθεῖ τέλος νὰ φύγῃ. . . Ἐδέρμα ὄμως τῆς εἶχαν στήση, εἰς τὴ μυρτούλα πρὶν νὰ καθῆσθαι, κ' εἶχε πιασθῇ !

Καὶ σκληρωμένη λέγει σιγὰ : — Ἀχ, ἡ καίμενη, γιὰ λίγη γλύκα στὰ βρόχια μῆλικα καὶ θάποθάνω στὰ χέρια ἐπάνω τοῦ Ἐοβεργᾶ !

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ἄλλὰ διατὶ ἐγκατέλειψε τὸν κλωβὸν του ; . . Ἐκουσίως ἀρά γε ; . . Προφανῶς, ὄχι. Ὅτι οἱ Βάγδοι ἐπρωχώρουν κάποτε μέχρι τῶν ὄχθων τοῦ ριού, ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸ ἐγνώριζαν ἤδη καλῶς. Τὰ φῶτα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἔλαμψαν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους, κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ κερβανίου, δὲν τα περιέφεραν αὐτοὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ; . . Ἐκ τούτου ἐπήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Βάγδοι ἀνεκάλυψαν τὴν καλύβην τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ, ὅτι ἤρπασαν καὶ αὐτὸν καὶ τὰ πράγματά του, καὶ ὅτι τὰ πάντα μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐναερίον χωρίον. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἰθαγενῆ ὑπηρετήν, οὗτος ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε φύγῃ διὰ τοῦ δάσους. Ἄν ἀπήγειτο εἰς τὸ Νγκάλα, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης θὰ τὸν εἶχον ἤδη συνακτῆσαι, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἦτο βασιλεὺς καὶ δὲν ἔμενε κλεισμένος εἰς τὴν βασιλικὴν καλύβην. Ἄλλως, δὲν θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν σημερινὴν τελετὴν, ὑπὸ

(Ἐπεται τὸ τέλος)

τό αξίωμα αὐλάρχου, καὶ ἴσως μάλιστα, — διατὶ οὐχί; — πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος;

Οὕτως οἱ Βάγγδοι δὲν εἶχον μεταχειρισθῆ τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν χειρότερα ἀπὸ τὸν Κάμην καὶ τοὺς συντρόφους του. Πιθανότατα, ἡ διανοητικὴ ὑπερρχή τοῦ Γερμανοῦ τοῖς ἐπέδληθη καὶ τὸν ἔκαμαν ἡγεμόνα των, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰ συμβῆ εἰς τὸν Τζῶν Κόρτ καὶ εἰς τὸν

παρητηρεῖτο εἰς τὰ ἦθη καὶ εἰς τὴν βίον τῶν οὐτῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος.

Ταῦτα ἔλεγον οἱ δύο φίλοι, ὅταν ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς τελετῆς καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην των. Καὶ ἀνεκοίνωσαν τὰ νέα εἰς τὸν Κάμην.

— Ἄλλ' ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω, προσέθεσαν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, εἶνε διατὶ ὁ δόκτωρ

τὰς ἱατρικὰς του ὑπηρεσίας, ἀπέκτησε μεγάλην δημοτικότητα, ἡ ὁποία τὸν ἀνεβίβασε μέχρι τοῦ θρόνου! Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, μήπως δὲν παρετήρησεν ἤδη ὁ Τζῶν Κόρτ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Νγκάλα ἀπελάμβανον ἐξαιρετοῦ ὑγείας, καί, ὡς εἶπομεν ἤδη, ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ξένων εἰς τὸ χωρίον, κανεὶς Βάγγδος δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μολοντί ὑπῆρχε τώρα καὶ ἱκτρός εἰς τὸ χωρίον, — ἱατρός μάλιστα καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, — ἡ θνησιμότης δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχεν αὐξήσῃ. Σκέψις ἀρκετὰ ἀνευλαβῆς διὰ τὴν Ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε νὰ διατυπώσῃ ὁ Μάξ Οὐμπέρ!

Καὶ τώρα, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; . . Ἡ παρουσία τοῦ δόκτορος Γιοχάουζεν εἰς τὸ Νγκάλα, δὲν ἐμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν αἰχμαλώτων; . . Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς θὰ ἐδίσταζε νὰ τοῖς ἀποδώτῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἂν παρουσιάζοντο ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ Κόγγον; . .

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, καὶ νομίζω ὅτι τώρα ἡ διαγωγὴ μας εἶνε διαγεγραμμένη. Πολὺ πιθανὸν νὰ πέκρυσαν τὴν παρουσίαν μας ἀπὸ τὸν ἱατρὸν-βασιλέα. Παραδέχομαι μάλιστα, μολοντί τοῦτο εἶνε ἀρκετὰ ἀπίθανον, ὅτι κατὰ τὴν τελετὴν δὲν μας ἀντελήφθη μέσθ' εἰς τὸ πλῆθος. . . Ἐνας λόγος ἀκόμη, διὰ νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν βασιλικὴν καλύβην.

— Πότε; . . ἠρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ. — Ἀπόψε! καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἡγεμὼν λατρεῦμενος ἀπὸ τὸν λαόν του, ὁ λαὸς του θὰ ὑπακούσῃ, καὶ ὅταν θὰ μας ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν, θὰ μας προπέμψουν μέχρι τῶν συνόρων μετὰ τὰς τιμὰς τὰς ὀφειλομένας εἰς τοὺς ὁμοίους τῆς Αὐτοῦ βαγδδικῆς Μεγαλειότητος.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῇ; . . — Μὰ διατὶ νὰρνηθῇ; . . — Ποῖος ξέρει, ἀγαπητέ μου Μάξ, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ γελῶν. Ἀπὸ λόγους διπλωματικούς, πρᾶδειγματος χάριν. . .

— Λοιπὸν ἂν ἀρνηθῇ, θά του 'πῶ κατὰ πρόσωπον ὅτι τοῦ ἤξιζε νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τῶν κατωτέρων μαρὰ κ' οὐν, καὶ ὅτι εἶνε χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν ἔσχατον τῶν ὑπηκόων του!

Ὅπως δὲποτε, ἡ πρότασις τοῦ Μάξ Οὐμπέρ ἦτο ἀξία προσοχῆς. Ἄλλως τε ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ. Ἄν ἡ εορτὴ θὰ ἐτελείετο τὴν νύκτα, ἡ μέθ' ὁμοῦ ὑπὸ τῆς ὁποίας κατεῖχοντο οἱ Βάγγδοι θὰ ἐξηκολούθει. . . Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιφεληθῶν τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἡ ὁποία δὲν θὰ παρουσιάζετο βέβαια συχνά; . . Ἐκ τῶν μεθυσμένων κατοίκων τοῦ χωρίου, ἄλλοι θὰ ἐπήγαιναν νὰ κοιμηθῶν εἰς τὰς καλύβας των, ἄλλοι θὰ κατεκλίνοντο εἰς τὸ ὑπαιθρον. ἀνί-

κανοὶ νὰ κάμουν βῆμα. . . Ἡ βασιλικὴ κατοικία θὰ ἐφρουρεῖτο ἐλιγώτερον αὐστηρῶς, καὶ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ φθάσῃ κανεὶς μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ τοῦ Κάμη. Ἐπειτα ἐπερίμεναν νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἡ νύξ καὶ νὰ ἐπεκταθῇ ἡ μέθη. Ἐνοεῖται, ὅτι ὁ Κέλλο, λαβὼν ἄδειαν ἀπουσίας διὰ τὴν εορτὴν, δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγκας ἐξῆλθον ἐκ τῆς καλύβης των.

Τὸ Νγκάλα ἦτο σκοτεινόν, διότι ἐστερεῖτο ἐντελῶς δημοτικῶ φαιτισμοῦ. . . Αἱ τελευταῖαι λάμπεις τῶν δάδων, τῶν ἀνημμένων ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, εἶχον ἤδη σβεσθῇ. Μακρὰν καὶ κάτωθεν τοῦ Νγκάλα ἠκούετο θόρυβος συγκεχυμένους.

Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης, προβλέποντες ὅτι ἠδύνατο ἀπόψε νὰ δραπετεύσων, μετὰ ἢ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶχον ἐφοδιάσθῃ μετὰς καραμβίνας των καὶ μετὰ τὰ διαθέσιμα φυσιγία. Ἄν ἀνεκαλύπτοντο, εἶχον σκοπὸν νὰ ὀμιλήσων διὰ τῶν πυροβόλων, — γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν βεβαίως οἱ Βάγγδοι δὲν ἐγνώριζαν.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐπροχώρησαν οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλυβῶν, αἱ πλεῖστα τῶν ὁποίων ἦσαν κεναί. Ὅταν ἐφθασάν εἰς τὴν πλατείαν, τὴν εὐρον ἐρημον καὶ καθολοκληρίαν βυθισμένην εἰς τὸ σκότος.

Μία μόνη λάμπις ἐξῆρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς βασιλικῆς καλύβης.

— Κανεὶς! παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

Τῶντι δὲν ἦτο κανεὶς, οὔτε ἔξωθεν τῆς κατοικίας τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Ὁ Ράτζη καὶ οἱ πολεμισταὶ του εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν των, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ ἡγεμὼν δὲν ἐφρουρεῖτο.

Πιθανὸν εἶ τούτοις νὰ εὐρίσκετο κανένας «ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας» πλησίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ νὰ μὴν ἦτο εὐκολον νὰ διαλάβουν τὴν προσοχὴν του.

Ὅπως δὲποτε, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐφρόνου, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν τὴν πολῦτιμον εὐκαιρίαν. Ἴδου ὅτι κατῶρθωσαν νὰ φθάσουν μέχρι τῶν Ἀνακτόρων, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανεὶς. Θὰ ἦσαν ἀνόητοι, ἂν δὲν ἐδοκίμαζαν νὰ εἰσέλθουν.

Ἐρπον κατὰ μῆκος τῶν κλάδων, ὁ Λάγκας ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας, καὶ πρὶν εἰσελθῇ, ἐδοκίμασεν ἂν ἤρκει μόνον νὰ τὴν ὠθήσῃ διὰ νανοῖξῃ. Ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης τὸν ἐφθασαν μετ' ὀλίγον. Ἐστάθησαν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ καὶ ἠκροάσθησαν, ἔτοιμοι νὰ ὑποχωρήσων ἐν ἀνάγκῃ.

Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο οὔτε ἔσωθεν οὔτε ἔξωθεν.

Ἡ θύρα ἤνοιξε. Πρῶτος ὁ Μάξ Οὐμπέρ ὑπερέβη τὴν φλάν. Οἱ σύντροφοὶ του τὸν ἠκολούθησαν, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν των.

Ἡ κατοικία ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο μόνον συνεχόμενα δωμάτια. Κανεὶς εἰς τὸ πρῶτον, ἐντελῶς σκοτεινόν.

Ὁ Κάμης ἐκύτταξε διὰ τῶν σχισμᾶδων τῆς θύρας τοῦ δευτέρου δωματίου, διὰ τῶν ὁποίων εἰσεδουον μερικαὶ ἀκτίνες φωτός. Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ διβανίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Προφανῶς, τὸ ἐπιπλὸν τοῦτο, καὶ μερικὰ ἄλλα στολιζόντα τὸ δωμάτιον, προήρχοντο ἐκ τοῦ περιφρήμου κλωβοῦ καὶ εἶχον μεταφερθῇ εἰς τὸ Νγκάλα μαζὶ μετὸν ἰδιοκλήτην των.

— Ἄς εἰσελθωμεν! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Εἰς τὸν κρότον, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεκάθησεν. . . Ἴσως ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ ὑπνον βαθύν. . . Ἐντούτοις ἡ παρουσία τῶν ἐπισκεπτῶν δὲν του ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

— Δόκτωρ Γιοχάουζεν, οἱ σύντροφοὶ μου καὶ ἐγὼ ἐρχόμεθα νὰ καταθέσωμεν τὰ σέβη μας πρὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος! εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ γερμανιστί.

Ὁ δόκτωρ δὲν ἀπεκρίθη. . . Δὲν ἐνόησεν ἄρα γε; . . Εἶνε λησμονήσῃ τὴν γλῶσσαν του μετὰ τριετῆ διαμονὴν εἰς τὸ χωρίον τῶν Βάγγδων; . . Ἀπίστευτον!

— Μὲ ἀκούετε; . . ὑπέλαθεν ὁ Τζῶν Κόρτ, ἔβλεθε ξένου, τοὺς ὁποίους ἐφίεραν εἰς τὸ Νγκάλα. . .

Οὐδέμια ἀπάντησις. Τοὺς ξένους τούτους ὁ μονάρχης τῶν Βάγγδων ἐφαίνετο κυττάζων χωρὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, καὶ ἀκούων χωρὶς νὰ τοὺς ἐγγύῃ. Δὲν ἔκαμεν οὔτε ἐν κίνημα, οὔτε

μὴν χειρονομίαν, ὡς ἂν εὐρίσκετο εἰς κατάστασιν τελείας ἡλιθιότητος.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπλησίασε, καὶ, ἠκιστα εὐλαβῆς ἀπέναντι ἐνὸς ἡγεμόνος τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔσεισεν ἰσχυρῶς.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔκαμεν ἕνα μορφασμὸν, τὸν ὁποῖον δὲν θάπεκλήρυττεν οὔτε ὁ μορφαστικώτερος πίθηκος τοῦ Οὐμπάγκη.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ τὸν ἔσεισε καὶ πάλιν, ἀκόμη δυνατώτερα.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τοῦ ἔβγαλε τὴν γλῶσσαν.

— Μὴν εἶνε τρελός; . . εἶπεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Θεότρελος! . . εἶπεν ὁ Κάμης. — Ἄ λ τ ρ ο καὶ τρελός! ἀπήντη-

Ὁ Λάγκας ἐπροχώρησε μέχρι τῆς θύρας. (Σελ. 397, στήλ. α'.)

Μάξ Οὐμπέρ, ἂν ἡ θέσις δὲν ἦτο κατελημμένη. . . Λοιπὸν, ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ὁ Μπάρμπα Καθρέπτης, — καὶ ὁ ἴδιος πρέπει νὰ ἐμαθε τὴν φράσιν ταύτην εἰς τοὺς ὑπηκόους του, — κατεῖχε τὸν βαγδδικὸν θρόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

Τοῦτο ἐξήγει πολλά πράγματα, ἀνεξήγητα ἕως τώρα, — πῶς πολλὰὶ λέξεις τῆς κογγικῆς γλώσσης εἰσῆχθησαν εἰς τὸ λεξιλόγιον τῶν πρωτογενῶν ἐξείνων, καθὼς καὶ μερικαὶ λέξεις τῆς γερμανικῆς, πῶς ὁ χειρισμὸς τοῦ ὄργανου τῆς Βαρβαρίας τοῖς ἦτο γνωστός, πῶς ἐγνώριζαν τὴν κατασκευὴν μερικῶν σκευῶν καὶ ἐργαλείων, πῶς μία κάποια πρόδος

δὴ ὑπάρχει κατὶ σκοτεινόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διευκρινισθῇ. . .

— Μὲ τί τρόπον; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ὁ ζητῶν εὐρίσκει, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ.

Ἐξ ὄλων τούτων ἐξήγετο, ὅτι ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ἐλθὼν εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη διὰ νὰ ζῆσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πιθήκων, εὐρίσκετο εἰς χεῖρας λαοῦ ἀνωτέρου τῶν ἀνθρωποειδῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξις ἠγνοεῖτο. Δὲν εἶχε λάβῃ τὸν κόπον νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ ὀμιλοῦν, ἐπειδὴ ὀμίλουον περιωρίσθη νὰ τοὺς διδάξῃ μερικὰς λέξεις κογγικὰς καὶ γερμανικὰς. Ἐπειτα, προσφέρων

Μὲ ἀκούετε; . . ὑπέλαθεν ὁ Τζῶν Κόρτ. (Σελ. 397, στήλ. β'.)

σεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Καλὲ αὐτὸς εἶνε τρελός γιὰ δέσιμο!

Ναί, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἦτο ἐντελῶς παράφρων. Ἀνισόρροπος ἦδη, μὲ σὸ τρελός, ὅταν ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Κάμερον, εἶχε χάσῃ ἐντελῶς τὸ λογικόν, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸ Νγκάλα. (*Ἐπετα τὸ τέλος)

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Ἄλλη ἐργασία τώρα: Τὸ γνέσιμον. Ἡ Μάρω ἐπῆρε τὴ ρόκα της, — μιὰ ώραία ρόκα μὲ ροδάνι, ποῦ το κινεῖ μὲ τὸ πόδι, — τὴν ἐγέμισε μαλλὶ καὶ ἄρχισε νὰ γνέθῃ.

Ὁ Γιάννης κυττάζει μὲ μεγάλη περιέργεια. Τοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, πολὺ θαυμαστὸ πρᾶγμα, πῶς ἀπὸ τὲς τριχίτσες ἐκεῖνες τοῦ μαλλιοῦ, τὲς κοντὲς καὶ λεπτές, ποῦ δὲν εἶνε ἐνωμένες, πῶς κατορθώνει ἡ Μάρω καὶ κάμνει κλωστή ἔτσι μακρὰ καὶ δυνατὴ. Ὁ Γιάννης ὄμως δὲν ξεύρει τὴν παροιμίαν ποῦ λέγει: « Ἡ ἐνωσις κάμνει τὴ δύναμι ». Ἡ τριχίτσες ἐκεῖνες ἐνόνο-νται, στρήφονται μαζί, κ' ἔτσι γίνονται δυνατές.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους: ὅταν εἶνε ἐνωμένοι, οὔμῳνοι, ἀγαπημένοι, τότε εἶνε δυνατοὶ καὶ δὲν τοὺς νικᾷ κανεὶς.

Ἡ Μάρω ἔγνεσε ὅσο μαλλὶ τῆς ἐχρειάζετο, καὶ ἀκόμη παραπάνω. Τώρα τὸ γνέμα πρέπει νὰ γίνῃ κουβάρι. Σ' αὐτὸ τὴ βοηθεῖ ὁ Γιαννάκης. Πέρνει τὸ γνέμα στὰ χεράκια του, καὶ το τεντώνει, καὶ ὀλοένα κουνᾷ τὰ χερία του, καὶ τάνεβάζει καὶ τα κατεβάζει, μ' ἐπιτηδεϊότητα, ὅσο μαζεύει ἡ Μάρω, γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ μπερδευθῇ ἡ κοπῆ ἢ κλωστή. Ἐτσι, μὲ τὸ Γιαννάκη, ἡ ἀνέμη εἶνε περιττῆ.

Καὶ ξεύρετε πόσα κουβάρια μαλλὶ ἔκαμαν ἡ Μάρω καὶ ὁ Γιαννάκης; Δεκαπέντε ὀλόκληρα κουβάρια! Τί θὰ τα κάμουν;

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΣ

Εἰς τὸ Παρίσι ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς περιεργότατον βιβλιάριον. Εἶνε συλλογὴ στίχων, τοὺς ἑποίους ἔγραψε μιὰ κόρη δέκα μόλις ἐτῶν, ὀνομαζομένη Ἀντωνία Κουλέ. Καὶ οἱ στίχοι αὐτοὶ εἶνε ὠραῖοι, τόσο ὠραῖοι μάλιστα, ὥστε ἔνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ποιητὰς τῆς Γαλλίας, ὁ ἀκαδημαϊκὸς Φραγκίσκος Κοππέ, δὲν ἀπηξίωσε νὰ τοὺς παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινόν, καὶ νὰ γράψῃ αὐτὸς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλιαρίου.

Καὶ ἰδοὺ τί λέγει εἰς τὸν πρόλογόν του:

« Ὅταν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἀντωνίας Κουλέ μοῦ εἰδείξαν αὐτὰ τὰ ποιήματα καὶ μοῦ εἶπαν ἔτι ἡ ποιήτρια εἶνε δέκα μόλις ἐτῶν, ἔμεινα κατὰ πληκτος, ὅπως θὰ μείνουν καὶ ὅλοι οἱ ἀναγνώσται τοῦ βιβλιαρίου. Ἄλλ' εἰς τὴν εὐχρίστην αὐτὴν ἐκπληξὴν ἀνεμίχθη ἔπειτα κάποιον αἰσθημα ἀνησυχίας: Ἐσυλλογίσθη μὲ θλίψιν, σχεδὸν μὲ οἶκτον, τὸ μικρὸν αὐτὸ τέρας, τὸ θαυμαστὸν παιδίον, καὶ το ἐφαντάσθη μελαγχολικόν, μαραμένον, πληγωμένον ἀπὸ πρόωρον σκέψιν καὶ σοβαρότητα γεροντικὴν... »

Ἐτύχως εἶχα λάθος. Δὲν πρόκειται καθόλου περὶ νοσηρῶ φαινομένου, περὶ φυτοῦ τεχνητῶς ἀναπτυχθέντος εἰς θερμότητιον. Ἡ Ἀντωνία Κουλέ δὲν ἐδιδάχθη ποτὲ Μετρικὴν, οὔτε εἶνε βεβαία καὶ περὶ τῆς ὀρθογραφίας της. Τὸ πρόσωπόν της εἶνε ἀνθηρόν, ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια καὶ διατηρεῖ ἀπειράκτην τὴν ἀφελειαν τῆς ἡλικίας της. Ἡ παιδικὴ αὐτῆ Μοῦσα εἶνε ἀληθινὸν χοριτσάκι. Ἐδιδάσκει μόνον πολλοὺς στίχους, καὶ προικισμένη μὲ ὄλους ἐξαιρετικὸν τάλαντον, ἔρχεται νὰ κάμνῃ καὶ αὐτὴ στίχους, ἀσυναίσθητως, ὅπως ὁ κῆπος κάμνει ἄνθη.

Κάμνει στίχους, καὶ εἰς αὐτοὺς θὰ εὑρετὲ ἀναιμνήσεις ἄλλων ποιητῶν πολλὰς, λέξεις τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴ ἴσως ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν, ἰδίως τὰς ὁποίας δὲν ἀντιλαμβάνεται. Καὶ ὅμως! δοκιμάσατε διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοὺς στίχους αὐτοὺς, ὅπως δοκιμάζετε τὰ νομίσματα κωδωνίζοντες αὐτὰ, καὶ θάναγνωρίσετε ὅτι εἶνε ὠραῖοι καὶ ἀληθινοὶ στίχοι, ἀρμονικοὶ, γεμάτοι ἀπὸ ὠραίας εἰκόνας.

« Ἐγὼ τουλάχιστον μὲν ὡς κεραυνό-πληκτος ἐνώπιον τόσο πρῶσιμου τάλαντου, καὶ ἡ λέξις μεγαλοφυΐα, ἡ ἑποία τόσο δυσκόλως πρέπει νὰ προσφέρεται, ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ χεῖλη μου σχεδὸν ἀκουσίως. Εἰμπορῶ ἀρὰ γε νὰ εἶπω, ὅπως ὁ Σκιτωβριάνδος ἐτάν ἀνέγνωσε τὰ πρῶτα ποιήματα τοῦ μικροῦ Οὐγγῶ: « Θαυμαστὸν παιδίον; »

« Ὅχι, θὰ ἦτο πολὺ. Ἄλλὰ γέρον ποιητῆς ὅπως εἶμαι, συγκινοῦμαι ἀπὸ

(Ἐπεται τὸ τέλος)

τὸ ποιητικὸν δῶρον τῆς κορασίδος αὐτῆς κ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι καὶ ὁ Μόζαρτ εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς συνέθετε τὸς πρῶτας συνάτας του.

« Καὶ ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς μουσικὸς ὡς μικρὸν τέρας ἔρχεται τὸ στάδιόν του. Πρὸ τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ἀντωνίας, ἡ ἑποία κρατεῖ τὴν γραφίδα καὶ ἔχει τὸ μέτωπον συκυμένον εἰς τὰ χαρτιά της, ἀναπολῶ τὸν μικρὸν Βόλφραγκ καθισμένον εἰς τὸ κλειδοκὺμβάλόν του. »

Αὐτὸ γράφει ὁ Φραγκίσκος Κοππέ. Ἦθελα τώρα νὰ σὰς μεταφράσω καὶ κανένα ποιηματάκι τῆς Ἀντωνίας, — ἀλλὰ τί ἰδεῖν θὰ ἐλαμβάνατε, ἀφοῦ ἡ ἀξία του συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ στίχου, ἡ δὲ ἰδέα του δὲν θὰ ἦτο καθέλου διὰ παιδιὰ; Καλλιτέρα λοιπὸν κὰ μὴ μεταφράσω τίποτε.

Ὅπως δὴποτε, τὰ μεγαλοφυὴ παιδιὰ δὲν εἶνε πλέον τόσο σπάνια. Εἰς διάστημα μόνον ἐνὸς ἔτους ἔχγαμεν τρία: Τὸν θαυμασίον Λώρη Μαργαρίτην, τὴν δωδεκαετίδα κωμωδιογράφον Κάρμεν δ' Ἀσίλβα, — ἐνθυμείσθε τὰς σχετικὰς ἐπιστολάς τοῦ κ. Φαίδωνος, — καὶ σήμερον τὴν δεκαετίδα αὐτὴν ποιήτριαν! Ἄλλὰ καὶ ἓνα παιδάκι ἰδικόν μας, τὸ Κορινθιακόν Κῶμα, μήπως δὲν στέλλει πρὸς τὴν Διαπλάσιν πρῶτολα ποιημάτων, ἄτεχνα βέβαια ἀκόμη, ἀλλὰ πολὺ — πολὺ ἀνώτερα τῆς ἡλικίας του, καὶ καθαυτὸ ἐκπληκτικὰ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθημάτων;

Ὁ κόσμος προώδεσε πολὺ...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψιν τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης:

Ἦθελα νὰ εἶχα τόσα χερία, ὥστε νὰ κτυπῶ δλα τὰ ηλεκτρικὰ κουδούνια τῆς γειτονιάς, καὶ δταν βλέπω νὰ κατεβαίνουν δλα τὰ δουλικά μὲ τὰ σκουπέζυλα, νὰ ἔχω τόσα ποδάρια, ποῦ νὰ μὴ με φθάσῃ κανένα!

- Πόσαι εἶνε αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Τοτὸ;
- Δέκα, ἀδελφέ.
- Καὶ ἂν παραβῆς μιαν;
- Οὐφ καὶ σὺ, θὰ μείνουν ἐννεα!

Αἱ Ἀγγελίαι τοῦ Ἐσπασμάτου

Ἐτυπώθησαν αἱ Ἀγγελίαι τοῦ 1903, καὶ μαζί μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦτο, στέλλω ἀπὸ δύο εἰς ὄλους τοὺς συνδρομητὰς, διὰ τὸ Ἐσπασμά. Ὅποιος θέλει, εἰμπορεῖ νὰ μοῦ γράψῃ νὰ τῷ στείλω καὶ ἄλλας. Δὲν ἀμφιβάλω δτι αἱ ἐνέργειαι φέτος θὰ εἶνε ἐξαιρετικῶς θερμαὶ καὶ ἀποτελεσματικαὶ, διὰ τὸ ὅποιον εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ἐκ τῶν προτέρων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΣΑΙ εἰκόνας εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον! Κάθε μυθιστόρημα ἔχει ἀπὸ δύο, ποῦ μας κάμνουν ἐξ εἰκόνας: βάλετε τώρα καὶ τὰς 18 τοῦ συμπλέγματος τῶν Βραδευμένων, — εἰκοσιτορεῖ! Ἀλλὰ καὶ τὸ προσεχὲς φυλλάδιον δὲν θὰ πηγαῖν ὀπίσω, διότι θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ τὴν Δωδεκάτην Κυριακὴν. Συγχρόνως θὰ ἐκδοθῇ καὶ ὁ Πίναξ τῶν περιεχομένων μὲ τὸ ἐξόφυλλον, καὶ ὁ τόμος μας τελειώνει. Καὶ τοῦ χρόνου!

Κελαϊόστρα, μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόθυμον ἀναένεισιν τῆς συνδρομῆς. Καὶ σὺ ἐσπευσες, βλέπω, πρὶν δημοσιεῖν τὴν προκήρυξιν τῆς πληροφορίας σου δὲν δημοσιεύσῃ, διότι ἡ Ροδία Κωνηγητίς δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τοιαύτη.

Δόξα σοὶ ὁ Θεός, Κανστικὸν Ἦλιε, ποῦ ἀπεφάσισε τελοσπάντων νὰ μοῦ γράψῃς ὑστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν. Παρατηρῶ μεγάλας προόδους εἰς τὸ γράψιμόν σου. Μόνον ποῦ βάζεις πάρα πολλὰς ὑπογεγραμμένες. Καλλιτέρα νὰ τὰς παραλείψῃς ἐκεῖ ποῦ χρειάζονται, παρὰ νὰ τὰς βάζῃς κ' ἐκεῖ ποῦ δὲν χρειάζονται.

Καὶ ὁ Λέων τῆς Φλωρεντίας ἐπίσης εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ πολὺν καιρὸν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ καίμενος ἦτο ἄρρωστος. Μίαν ἡμέραν, ποῦ ἔπαιξε γροῦτ-μπολ, ἐξετέθη ἰθρυμένος κ' ἐκρουλόγησεν. Χαίρω ποῦ ἔγεινε καλά.

Ἄν ἐρωτᾷτε τώρα καὶ διὰ τὸ Κάλως Ὀρισος, αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραψεν ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου κρύου. Μόλις ὅμως βῆκε λιγάκι ἥλιος κ' ἐξεστάθησαν τὰ χερία του, ἀμέσως ἐπῆρε τὴν πέννα καὶ μοῦ ἔγραψε. Φαντασθῆτε ὅμως ἂν ἔκαρνα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον ὅ, ἂν δηλαδὴ κάμνῃ κρῖον, νὰ μὴ γράφω φύλλον. Πῶς θὰ σὰς ἐφαίετο;

Μολονὶ εἰς ἀνωμότους ἐπιστολάς δὲν πρέπει νάπαντῶ, οὐχ' ἦτον πληροφορῶ τὸν «Σμυρναῖον Συνδρομητὴν», ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾷ, θὰ μᾶλλον δέοντὰ προσεχῶς.

Κ' ἐγὼ, Πολίνα Δ. Δημητριάδου, τώρα ποῦ ἔμαθες νὰ με διαβάξῃς καὶ προπάντων νὰ μοῦ γράψῃς, σὲ ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο. Χαίρω ποῦ σοῦ ἤρσαν τόσο τὰ ἐφετενὰ δημοσιεύματα, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔγχαρον ἀναένεισιν τῆς συνδρομῆς.

Σὲ συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας, Τριπτόλεμε, διὰ τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς ἀδελφῆς σου καὶ ἀγαπητῆς; μοῦ φίλης. Τί θλιβερόν ἄγγελμα μοῦ ἔδωκες!

Εἰς τὴν Ἀρσανθημίδα, εἰς τὸ Κόκκινον Καπελάκι καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν Φωνήν, τὸς ἀγαπητὰς μου φίλας, διαβιβάζω θερμότητα συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς τῶν ἀρραβῶνας. Καλὰ στέφανα!

Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον ἀγαπᾷ τοὺς ἰατροὺς τῆς ἡ φίλη μου Ἀμαρῖλλίς, διότι, ἀντὶ ἰατρικῶν, τῆς διορίζουν... ταξείδια. Μὰ εἶνε νὰ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τέτοιους ἰατροὺς; — Ἐν τούτοις χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινε καλά, καὶ τῆς εὐχομαι καλὴν διασκέδασιν εἰς τὸ ταξείδι.

Ὅλοι σχεδόν, ὅσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐκφράζονται ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς ἰδέας τοῦ Σήματος. Δὲν ἔχω τόπον νὰναφέρω τὰς γνώμας των. Ἀλλὰ νομίζω, δτι τοῦτο εἶνε πλέον περιττόν. Τί χρειάζονται τὰ πολλὰ λόγια; Εἶνε καιρὸς νὰ ἐλθωμεν εἰς τὰ ἔργα, καὶ ἀφήστέ με νὰ σκεθῶ καὶ νὰπορασίωω πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ὠραία ἰδέα τοῦ Σήματος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1903

Ἐξεδόθη τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου διὰ τὸ ἔτος 1903, περίκομψον, χρυσοδέτον, πλουσιῶς εἰκονογραφημένον, ποικιλιώτατον, τερπνότατον, δικαιολογῶν πληρέστατα τὴν ἐπωνυμίαν του «Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἡμερολογίων». Τὸ συνιστῶ θερμῶς εἰς τοὺς μεγαλύτερους ἐκ τῶν φίλων

μου καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας. Ὅσοι το θέλουν, εἰμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν 5 φρ. καὶ θὰ το λάβουν ἀμέσως διὰ τοῦ Γραφείου μου.

Ἀσπασμοί. Πληροφορία: ὁ Δοξίας ἔρωτᾷ τὴν Ροδίαν Κωνηγητίδα μήπως τὸ καναρίνι τοῦ θεοῦ της ἐγεννοῖσθε καὶ... κόκκινα αὐγά — τὸ Μαθρὸν Σύννεφον πληροφορεῖ τὸ Σερπαντέν, δτι θάπατήσῃ ἀποικιστῶν ἀπὸ τὴν Ἀνέλιπστον Χαράν, ἀφοῦ αὐτὴ ἔγεινε αἰτία νὰ χιονισθῇ τὸ κεφάλι της — ἡ Ροδία Κωνηγητίς ἀσπάζεται τὴν Μαρίκαν Πεμεζὰ καὶ ζητεῖ τὸ ψευδωνύμνόν της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Ἐριβώδης Νδξ πληροφορεῖ τὸ Ἄθος Ἐλπίδος δτι τὸ γνωρίζει πολὺ καλά, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μικρᾶς Βιολιστῆς, ἐπειδὴ εἶνε μαθήτρια τοῦ Παραναγωγείου Τριανταφυλλίδου — ἡ Ἐρημίτις πληροφορεῖ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, δτι εἶνε μυστηριωδέστερα ἀπὸ αὐτήν, διότι κατάρθωσε νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ — ἡ Βροντὴ τοῦ Διδε πολὺν καιρὸν ἔχει νὰ ἰδῇ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης εἰς τὰ γυμνάσια τῆς Σχολῆς — ἡ Μικρὰ Ἀμαλῶν ἀσπάζεται τὸ Ἀγριολοῦλοδον Ἄνδρον καὶ το συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον — ἡ Πειραικὴ Νδξ δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Λάτριδος τοῦ Ὁραίου προταθεσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ταχέως ἐπιστολήν της — ἡ Ἀμαρῖλλίς ἀσπάζεται τὴν Ροδίαν Κωνηγητίδα, καὶ δὲν της ἐπόμεσε τὸ χέρι, ποῦ της ἔγραψεν ἐκείνη τὴν μακροσκελεστάτην... βράχξιαν; ἀντιχαιρεῖ τὸ Προβίον Χαβίρι, καὶ ἂν ἔμαθε τὸ ὄνομα της ἂς τῇ τὸ γράψῃ — ἡ Κυκλαμιά εὐχαριστῶς θὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα της εἰς τὸν Σιδ, ἂν τῇ φανερωσῇ πρῶτος τὸ ἴδικόν του διὰ τοῦ Γραφείου μου — ὁ Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης ἀσπάζεται τὴν Σκόκην τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα της — τὸ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς ἀσπάζεται τὴν Βορρολορεταν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Πειραικὴ Νδξ ἀσπάζεται τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν — ὁ Γραμμοδὸς ἀσπάζεται τὸ Πεδῶν τοῦ Παρασσὸδ τὸ ὅποιον ἐμάντευσεν εὐκόλως — ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις ἀσπάζεται τὴν Προσφιλῆ Ἀγάμνησιν καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὴν εὐγενῆ πρᾶξιν της — δι' ἄλλας, δὲν ὑπάρχει σήμερον χώρος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνατλάξουν: ἡ Κόρη τοῦ Στριμῶνος μὲ τὸν Ἰσημερινὸν τοῦ Κόμορον, Ἀμαρῖλλίδα, Ἐσμερῖλλαν καὶ Ἐκάτην — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μὲ τὸν Ζώρλιχ, Κυκλαμιά, Κουασιμόδον, Ψάνα-Λούλαρ καὶ Πλοῖον τοῦ Δουναβῆως — ἡ Ναυτοπούδα τῆς Ἄνδρον μὲ τὸ Κεντρί — ἡ Μελαγχροινὴ Γλαυκῶπις μὲ τὴν Ἀμαρῖλλίδα, Ἐρεβώδη Νοντα, Πειραικὸν Ἀστὴρ, Ἐαθὴν Βοσπίδα καὶ Ἐξόριστον Ναπολέοντα — ὁ Πολιτῆς Σερπαντέν μὲ τὸ Σερπαντέν — ἡ Δοξὸς τοῦ Παρασσὸδ μὲ τὴν Ὁραίαν Χαλκίδα καὶ Μέλισσαν τοῦ Τμητοῦ — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον μὲ τὸν Σιρ-Ἄ Φαλονά, Αἰγία, Ἀργερόχηρον Φωνήν, Κουασιμόδον καὶ Μελεχράν Ἀκτίνα — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας μὲ τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακίον, Ἀνθῆλλον τῆς Ἐρήμον, Δωρητὴν Ὀρείων, Σκαρδαλιάρη καὶ Δίτοκον τοῦ Ἠλίου — ἡ Δρόσος τῆς Ἐρήμον μὲ τὴν Μικρὰν Ἀρσακιάδα, Δίτοκον τοῦ Ἠλίου καὶ Δευδροστοχιάρ τῶν Ἀθηνῶν — ἡ Μαρίδα τοῦ Βορίπου μὲ τὴν Ψάνα-Λούλαρ, Παρηγορὸν Ἀγγελοῦ καὶ Ἀταθύριον Ρόδον — τὸ Σπήλαιον Δοξαπατηρῆ μὲ τὴν Ἀμωδρὰν Ἀμψιερ, Βολιώτικο Κρασί, Βοσκὸν τῆς Ροδότης, Πούλλο-Δράκον καὶ Ἄλκος τῆς Κησιόσιδος — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μὲ τὴν Δεσποινίδα Παραγράτην, Κυρῶκειον Ἄντρον, Τέμενος τῶν Μουσῶν, Ἰοανικὴν Γλυκύτητα καὶ Νεαράν Ἐραρίν — ὁ Δωρητῆς Ὀρείων μὲ τὸ Θεοσαλικὸν Μενεξεδάκι, Ἐλλητικὸν Ἐδαφος,

Κάρμεν Σίλβα, Νυκτοκόρα και Γέρο-Κροσφόρ — τὸ Μολὸν-Λαβὲ μὲ τὴν Ἑομε-ράλδα, Ἀριστοκράτιδα Ρουμαρίδα, Μαρί-δαρ τοῦ Ἑβρίου, Χαλκιδέα Λιμοκοντόρον καὶ Κουαρμόδον — τὸ Ἀϊ-Αίγι τῶν Πα-τησίων μὲ τὸ Κεντρί καὶ Κάλυκα Ρόδου — ὁ Ὁβελίκοξ τῆς Κλεοπάτρας μὲ τὸν Σμω-ραϊκὸν Κόλπον — ἡ Κελαιδίστρια μὲ τὸν Ἄγγελον Ἀγγελιδόν, Ὀνειρον Θερινῆς Νυκ-τός, Ἰδανικὴν Γλυκίστρα, Κεντρί καὶ Ἀρ-χιχαλαμπουριστήν — ὁ Κουσιτικός Ἡλιος μὲ τὸ Κεντρί Λευκὴν Περιστεράν, Ζαπ-πίδα, Ἀντὸν Γκατέ, Κάκιαν καὶ Κεντρί — τὸ Ἀνήσυχον Πνεῦμα μὲ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, Κεντρί, Ἀμαρῆλῖδα, Ἰδανικὴν Γλυκίστρα καὶ Γλυκίαν Καρδίαν — ἡ Πει-ραϊκὴ Νῆξ μὲ τὴν Ἰδανικὴν Γλυκίστρα, Πασίμαγον, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ἐρη-μίτιδα καὶ Ποῖος Εἶμαι — ὁ Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης μὲ τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρουμαρίδα Ἀρσὸν τῆς Ἐρήμου, Σπήλιον Δοξαπατρή, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας καὶ Τράταν τοῦ Ἑβρίου — ὁ Γρατικός μὲ τὸν Λοξίαν, Πέ-σο τοῦ Παρνασοῦ, Μενεξεδέσιο Μπουκετάκι, Ἀδραν τῆς Κερκύρας καὶ Τρεμοσθῶν Ἀστέ-ρι — ὁ Παταράξ μὲ τὴν Κελαιδίστραν, ὁ Τερεφραγὸς Ἰαπέδος μὲ τὴν Λευκὴν Ἀ-κακίαν καὶ Γαμβέτταν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Δι-πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: (Ἀρχιχαλαμπου-ριστήν, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν ἐπιστολῶν του.) Κορινθιακὸν Κῆμα, (ἴλα δὲ μου ἔστειλες ποῦ ἤρσαν, καὶ τὰ Π. Πνεύματα ἐπίσης.) (Κ. Π. Κατσι-ρόν, Μαῖτρο Σύνετρο (ὑποτίτω, δι' κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορούσε νὰ σου δώσῃ θετικὰς πληροφορίας διὰ τὴν ζωὴν... τὴν ἀρχίζουσαν μετὰ θάνα-τον!) Ἰωάννην Δ. Φιλιπποπόλιν (ἔστει-λα.) Ἀστέρᾳ τῆς Ἀνατολῆς (ἔστειλα ἐκ νέου.) Δροσοῦλαν τῆς Ὀσσης (σὲ συγχάριω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μπαμπᾶ ἄλλην ἐπιστο-λὴν σου δὲν ἔλαβα.) Λευκὸν Κόϊτρον ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ νέον ἐσπάζημα.) Μαρκήσιον Δάλδουτρον, Γρατικὸν, Νέμωφιν τοῦ Σηκουάνα, Τόσον τοῦ Φοιβοῦ (βραβεῖον ἔστειλα.) Ἐρεβώδη Νύκτα (θὰ τηρήσῃ; λοιπὸν τὴν ὑπόσχασίν σου; νὰ σε ἰδῶ!) Χειμωνιάτικον Ἥλιον, (ἔστειλα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν τῆς ἀνα-νεώσεως.) Κρόσταλον, (δὲν εἶνε ὁ ἔχων αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, ἐπομένως ἡ πληροφορία σου θὰ ἦτα ἀκατανόητος;) Θεσσαλικὸν Ἄρθος (ἐμπρὸς λοιπὸν! εἶνε καιρὸς νὰ τοὺς ἐγγράψῃς.) Ἐρημίτιδα, Γεράσιμον Π., Ἀλεβιτάτον, Βροντήν τοῦ Διδῶ, Ἀμετάβλητον Καρδίαν, (ποῖους τόμους θέλεις διὰ βραβεῖον;) Ἀνήσυ-χον Πνεῦμα, Μικράν Ἀμα(ζ)να, Πειραϊκὴν Νύκτα (σὲ ἀνασπαζοῦναι θλοῖ.) Κυκλαμιὰν Ἰσθότατος; ὁ συλλογισμὸς σου.) Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης, Ποῖος Εἶμαι (τόσον ἀραῖά λοιπὸν θὰ μου γράψῃς; ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔγραψες πυκνότερα, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! μὲ ἀραιότερον γράψιμον, διότι ἐστραβώθηκα διὰ νὰ σε διαβά-σω!) Ἐρυθρὸν Νέφος (καὶ σὺ, βλέπω, κοντινεὶς νὰ κατανήσῃς ἀδιάβαστος...) Παταράξ, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ἑλληνικὴν Ση-μαίαν (ἔλαβα.) Ὑπερηφανὸν Ἰαπέα (πολὺν καιρὸν ἔκαμες νὰ μου γράψῃς; ἀλλ' ἄς ἐλπίσω εἰς τὸ μέλλον.) Πολύχωρον Χρυσάλλῃθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ τὰ ἔλαβε· μπε! καὶ σὺ (μωψ;) Λουλοῦδι τῆς Καρδίας ([4E] διὰ τὴν ὠραίαν καὶ καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν.) Δ. Π. Ἀμούργην, Πεπραμένον (ἔχει καλῶς; εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς 10 τετράδια.) Ἀδραν τοῦ Πηλίου, (ἔληθθησαν; ἂν εἶνε καλά, θὰ το μά-θῃς ἀργότερα.) Θεσσαλικὸν Ἄρθος κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ
ΜΟΝΟΝ ὅσοι θλιναεῖσιν τὴν συν-δρομήν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1903 μέχρι τῆς 15 Ἰα-νουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.
 Ἡ Προθεσμία τοῦ Β'. Διαγωνι-σμοῦ Ξεσπαθώματος, λήγει ἐπίσης τὴν 15 Ἰανουαρίου.
 Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας ἰδιαίτερώς, νὰ μὴ ἀναβάλλουν τὴν ἐγγραφὴν των ἢ τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομητικῶν τοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθε-σμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσω-ρεύσεως ἐγγραφῶν, ὅποια δυσχε-ραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφεῖου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου
 Ὁ χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῖ ὁποῖον δὲν νὰ γυμνω- τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῇ ἰσορρομίᾳ μὲ αἰε φανίλλου, ὅν ἕπιστος περιεχῆ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.
 598. Λεξιγράφος.
 Πρέπει ἀρὰ γε; τὸ πρῶτον θὰ σου πῆ. Τάλλα προσωπικὴ ἀνωθυμία.
 Κι' ἂν βάλῃς κ' ἓνα ἐπίρρημα μαζὶ Φιλόσοφος θὰ γίνῃ μ' εὐκολία.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγελοῦ.
 596. Στοχευτογράφος.
 Μὲ τὸ νῖ, σκληρὸν καὶ φαῦλον Ἄνδρ' ἀρχαῖον θὰ ἰδῆς.
 Μὲ τὸ γάμα, ἀπεναντίας Ἄνδρα ζῆιον τιμῆς.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.
 597. Μεταγραμματοςμός.
 Τὸ πῖ μὲ παγῆνι Τὸ χί μὲ θυμόνι.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πουρμῆς Λασκάριος.
 598. Ἀνιγμὰ.
 Πῶστιν ἔπαθα δεινὴν Ἀπὸ ἓνα μαθητὴν, Ποῦ ἀτι διφθογγὸν νὰ βάλῃ Ἐβαλε ἐν ὕψιλόν.
 Κ' εἰς τὴν γῆν εὐρέθη, κάτω Πέσας ἀπ' τὸν οὐρανόν.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πουρμῆς Λασκάριος.
 599. Ἀναγραμματοςμός.
 Πολλίσις σ' ἐταξείδεψα, καὶ βέβαια μὲ ζεύρεις. Ἄλλ' ἂν ἀποφασίσῃς Νὰ μναγραμματοςτῆς.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγελοῦ.
 600. Τετράγωνον μετ' Ἀστέρως.
 Ἄντικατάστῃσε τοῦς ἀσ' ἐριστικούς διὰ γραμ- μάτων ὕψως, ὥστε νὰναγινώσκεται: εἰς μὲν τὸ τετράγωνον, ἄνω ἀνωθυμία ἀθλητικὴ, κάτω ἀρχαῖος ληστής, δε- ξιά ἀρχαῖον ὄπλον καὶ ἀριστερὰ μέγα ἄθροισμα ἀνθρώπων. Εἰς δὲ τὸν ἀστέρᾳ: καθέτως πρωτεύουσα εὐρωπαϊκὴ ὀρι- στική.

ζωντιῶς Ἀμαζών, διαγωνίως δὲ πόλις τῆς Ἑλ- λάδος καὶ ἔντομον.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.
 601. Κυβόλεξον.
 * * * * *
 * * Ω * *
 * * Ω * *
 * * * * *
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.
 602-603. Ἀστέρᾳ Παροράματα.
 1.— Ὅμοιος μὲν ἀκούει σὲ παρακρῖτα καθίζει.
 2.— Ὁ ὕμνος λευτερός κἀνατος.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Χαλοῦ Διαβόλου.
 604. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τάρχικα τῶν ζήτουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀργοναυτὴν, τὰ δευτέρᾳ Νηρηίδα καὶ τὰ τρίτᾳ Θεόν.
 1, Θεότης, 2, Χρονικὴ διαίρεσις, 3, Ἀξία ὕλική, 4, Πτώσις, 5, Ἀρχαία πόλις.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πηλίου Σθ. Ἀθανασιάδου.
 605. Ἑλλητισοῦμφωνον.
 ου - αο - ει - ε - οιο
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἄμ. Π. Ραζιρόσικα.
 606. Φωνηεντόλιπον.
 ρχ φλς πνς χθρς δ ψγ.
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Πηλίου Σθ. Ἀθανασιάδου.
 607. Γρύφος.
 Ν,α+ε αν αν+ο
 Ν α+ε κλει Ν,α+ε αν,αν+ο Θ αν,αν+ο ΔΕΙ
 Ν,α+ε αν,αν+ο
 Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγγέλου Ἀγγελοῦ.

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τῶν 49 ὁμοῦ 41 καὶ 49
 468. Ἀντιφῶν (ἂν, τυφῶν.) — 469. Χαλέπιον-Σαλέπιον. — 470. Ρῶμο; μωρός.
 471. ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ 472. Ἐρω; — 473. Ἰ. Πάθος
 Γ Ι Α — 473, 1. Πάθος
 Σ Α Π Θ Σ Μ Πάθος, Πάθος, ὁ-
 Τ Ω Ι Ο ρος, ὅσος, ὅσος;
 Η Ν Ο Τ Σ Θ Ὅχιος, 2, Δαί-
 Ρ Ο Ι Ρ μων, δάμων, δῆ-
 Ι Σ Α Ρ Μ Α μων, δῆρον, δῆ-
 Ο Μ Κ ρος, ἄηλος, ἄηλος;
 Ν Α Γ Κ Α Σ Α Κ Η ὅσος, ὅσος, ὅσος;
 3. Βοῆς οὐς, ὅς.
 ὅσα, ὅσας, ὅσος, ὅρος, Ὅρος, ὕψος, γόρος. — 476
 Διὰ τοῦ ΟΑΟ ἰ ποτικῶς; πλόκαμος, στοχα-
 σμῶς πρόσφατος, στόμαχος. — 477. ΔΣΠΣ,
 ΣΠΑΘΗ, ΣΙ\ΑΣ (ἈΣΣύριοι, ΣΠΙνος, ΠΑΝα-
 μός, ἸΘΑκη, ΣΗΣ). — 478. Φίλος κτῶ,
 ἓνα βοήθους ἔχης. — 479. Ἡ πολυεῖαία συ-
 νεπιφέρει πενίαν. — 480. (Ἡ λύσις τῆς Μαχι-
 κῆς Εἰκόνας; θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὴν ἀλληλογρᾶ-
 φίαν τοῦ προσεχούς.)
 481. Μοῖρις (μῖ, ρίς.) — 482. Κύων-Λύων —
 483. Ἀχρίς-Ἀχρίς.
 484. Α Χ Ε Ρ Ω Ν 485. Ἡράκλειος Ἡρά-
 κλεια, Ἡράκλειον.
 Χ Α Ρ Ι Σ — 486-487. 1, ἡ
 Ε Ρ Ω Σ — 488-489. 1, Κύων, λῖων,
 Ρ Ι Σ Μοῖρων 2, ὁ Κρίτων
 Ω Σ (κρίτων.) — 488-
 Ν 489. 1, Κύων, λῖων,
 Ἰων, ἴον, ἴσον,
 ἴσος, ὅσος ὅρος, πόρος, Πῆρος, λῆρος, λῆ-
 κος, λῆκος. 2 Ἄρκος, λῦκον, λῦον, λῦον
 λέων. — 490. Ἡ ἀνταλλαγὴ διὰ τῶν Δ, Φ.
 ἔδαφος, φιάλη, φράσις, ἀφοβος, φαίθων =
 φλς θῶ = φιλίος βοήθει. — 491. Πᾶσι μέλει
 ὀρθῶς ποιεῖν. — 492. Κρίνει χρόνος; φίλους,
 καθῶς πῦρ χρυσόν. — 493. Εὐπροσήγορος; γίνου
 (εὐ, πρῶ, σιγῶ, ρ' ὡς γ' οἴνου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ. — Demetrius Bouratinos, rue Socrates 32, Pirée. (B-82)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.
 καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 21 καὶ 28 Δεκεμβρίου 1902 Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 51-52

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀλήθεια εἶμαι ἐγώ; ... εἶμαι ἐγώ ὁ Ἀνανίας, ποῦ ἀκάθημα εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως καὶ γρά-
 φω τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς; ... Ἀπί-
 στευτον μοῦ φαίνεται! Μὴ εἶνε κανένας ἄλλος; ...
 Κική, φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ἐκεῖνον τὸν καθρέ-
 πτην... Μπε! ἐγώ εἶμαι!.. Νὰ μὴ βλέπω ὄνειρον;
 Για ἄς δεχθῶ τὴν γλῶσσάν μου νὰ βεβαιωθῶ...
 Ἄ! μοῦ ἔβνεσε... Ὅστε λοιπὸν εἶμαι ἐξυμνος...
 Ὅστε λοιπὸν εἶμαι ἐγώ.
 Τί παρὰξενὰ πράγματα ποῦ γίνονται εἰς τὸν κό-
 σμον! Τὸ ἐπεριμένετε σῆς ποτὲ; ... Ὅχι; Οὐτ' ἐγώ.
 Ἀλλὰ πῶς συνέθη λοιπὸν; θὰ μ' ἐρωτήσετε... Ἐ,
 νὰ πῶς συνέθη.
 Τώρα ποῦ ἠσύχασα, πρέπει νὰ σας διηγηθῶ τὰ
 πράγματα, ἀπὸ ἐξ ἀρχῆς. Ἐνθυμῆσθε, ὅτι πέρσο
 τέτοιον καιρὸν, ἠναγκάσθη νὰ φύγω κάπως ἀποτίμως
 καὶ ἀνωμάτως ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως καὶ
 ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ καταφύγω εἰς τὸ Φάλη-
 ρον, εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ φίλου μου Ἀζαρία. Ὁ θυ-
 μωμένος δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν τρελόν. Ἐγώ,
 εἰς τὸν θυμὸν μου, ἔκαμα τὴν τρέλαν νὰ σχίσω τὰς
 ἐπιστολάς σας καὶ ἔπειτα ναῦτοςξοριοθῶ. Ἡ Διάπλα-